

**[Aage Frandsen.]**

1954 blev man klar over, at der var en række uløste problemer, og i dag er vi i 1974. Det tyder altså på, at vi på ca. 20 års dagen for den sidste større reform får gennemført en eller anden reform, som vi i dag ikke præcist kender indholdet af. Det vil sige, at der denne gang er gået 20 år. Det er selvfølgelig en fremgang i forhold til sidst, hvor der gik 30 år.

**Freddy Madsen (DKP):**

Det, der kalder mig frem, er, at vi nu nogle gange i løbet af i dag har hørt, at man må jo også tage hensyn til, hvad det koster. Det er jo det salige omkvæd i dette ting, uanset hvad vi taler om. Nu er det jo et spørgsmål her om menneskelige lidelser, død og ulykke osv., og det kan ikke gøres op i penge, men lad os da prøve for en gangs skyld at se på denne kortsynede og kort-sigtede betragtning om, at man må tage hensyn til, hvad det koster. Hvad koster det i indlæggelser på hospitaler? Hvad koster det i invalidepensioner? Hvad koster det i sygepenge? Hvad koster alt det, som samfundet må betale for de ulykker, der sker, og for de forhold, der er til skade for arbejderne på arbejdspladserne? Alt det kunne man jo prøve at gøre op. Så er jeg sikker på, at det kun vil dreje sig om småpenge, det, vi her taler om.

Men her møder vi igen den indstilling, at når det drejer sig om almindelige mennesker, så skal det både være kortsynet, så skal det være uøkonomisk, så skal det være planløst, og så må det fremfor alt ikke koste penge på det korte sigt, selv om der kunne spares betydelig større summer på det lange sigt.

Hermed sluttede forhandlingen.

*Forslagets overgang til anden (sidste) behandling*  
vedtoges uden afstemning.

**Første næstformand (Grete Hækkkerup):**

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

*Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om erhvervsmæssig uddannelse af specialarbejdere m. fl. og omskoling.*

(Lovforslaget (nr. 60) findes i tillæg A. sp. 921, fremsættelsen i tidenden sp. 875).

Lovforslaget sattes til forhandling.

**Søren B. Jørgensen (S):**

Jeg skal knytte nogle bemærkninger til de tre paragraffer, der ifølge loven skal tages op til revision i denne folketingssamling.

Der er for det første spørgsmålet om, hvem der kan anbefale en specialarbejders deltagelse på et kursus. Her er jeg enig med ministeren i, at den ordning, der hidtil har været praktiseret, hvorefter de organiserede arbejdere skal anbefales af deres arbejdsledelseskasse, altså af deres fagforening, og de uorganiserede arbejdere af arbejdsformidlingskontoret, har fungeret tilfredsstillende, så den kan vi roligt lade fortsætte. De fagforeningskontorer, jeg har forbindelse med, har også fundet denne ordning rimelig.

Lovens § 16 handler om erhvervsforberedende uddannelse for unge arbejdsledige mellem 18 og 25 år. Det er den paragraf, der afløste den gamle ungdomslov. Jeg synes, det er tilfredsstillende at kunne konstatere, at  $\frac{2}{3}$  af de unge mennesker, som har haft beskæftigelsesvanskeligheder af personlig eller social karakter, nu tilsyneladende er kommet på den rette hylde gennem det tilbud, man i kraft af denne lov har givet. I udvalget vil jeg godt drøfte, om alle unge mennesker, der er i den situation, bliver gjort opmærksom på det tilbud, man her har til dem. Jeg vil også godt spørge, om det forholder sig sådan, at det kun er på de 4 skoler, der står nævnt, at disse tilbud eksisterer. Jeg mener, der er flere af vore skoler, hvor uddannelsen praktiseres, men det er ting, jeg gerne vil have diskuteret i udvalget. Ellers har jeg ikke bemærkninger til den paragraf.

Endelig har vi spørgsmålet om støtte til omskoling, og hele det spørgsmål har jo været genstand for megen diskussion, også sidst vi behandlede loven. Det drejer sig især om de personer, der af forskellige årsager har brug for en længerevarende ud-

[Søren B. Jørgensen.]

dannelse end de korte kurser, som loven giver mulighed for. Til at se på spørgsmålet blev der i sin tid nedsat et udvalg, og det har afgivet betænkning i oktober måned 1973. Udvalget foreslår her, at man nu tilrettelægger en uddannelse af længere varighed. Man foreslår 12 måneder. Jeg skal ikke komme ind på betænkningens indhold, blot nævne, at det er min opfattelse, at med nogle enkelte ændringer i udvalgets forslag er der her et godt instrument til at løse nogle af de problemer, som den tekniske udvikling har påført og fremover vil påføre en del af befolkningen. Det gælder landmænd, det gælder de selvstændigt erhvervsdrivende, men der bør også her være tale om et tilbud til hjemmearbejdende husmødre.

Ministeren siger i sin fremsættelsestale, at betænkningen i øjeblikket er til overvejelse. Jeg vil godt spørge, hvad det er, ministeren i øjeblikket går og overvejer. Er det den indirekte adgangs begrænsning, som er indeholdt i lovudkastet, eller er det omkostningerne ved at give de landmænd, erhvervsdrivende og andre, der på grund af udviklingen må forlade deres erhverv, en uddannelse? Er det det, ministeren overvejer? Der er til det at sige, at hvis det er de økonomiske konsekvenser, ministeren går og overvejer, så behøver ministeren såmænd ikke at spekulere så lang tid over dette, for ser man på de udgifter, vi har til de erhvervs-mæssige uddannelser i forhold til de udgifter, vi har til al anden uddannelse, må man vist sige, at der er lejlighed til netop her at rette lidt op på den skæve fordeling.

Til sidst har jeg bemærket, at ministeren ligeledes i fremsættelsestalen siger, at loven jo udmærket kan tages op til revision før det tidspunkt, der nu foreslås, altså 1976-77. Det tager jeg som udtryk for ministerens positive indstilling, særlig til det sidste problem, jeg har været inde på: spørgsmålet om omskoling. Det skulle glæde mig, om vi allerede i næste samling så et forslag angående dette.

Med disse bemærkninger kan jeg love

ministeren en velvillig behandling af lovforslaget.

**Halvgaard (FP):**

Umiddelbart efter krigen begyndte man for alvor at interessere sig for de ikke-faglærtes uddannelse. Man havde statens arbejdsmandsskoler, som blev etableret, så vidt jeg ved, i 1930'erne, men det var især Arbejdsteknisk Skole, der gjorde et stort pionerarbejde ved at etablere kurser overalt i landet, mest som aftenkurser, men også som kurser på fabrikker og virksomheder.

Siden loven om ikke-faglærtes uddannelse blev vedtaget i 1960 af et enigt folketing, har i tusindvis af ikke-faglærte landet overtaget imod tilbuddet om uddannelseskurser. En yderligere stimulans for deltagelse var også tilbuddet om refusion af tabt arbejdsfortjeneste og en vis godtgørelse for kørsel. Nye specialarbejderskoler er etableret, således at hele landet er dækket ind og hver egn har en rimelig adgang til en uddannelsesinstitution. Lærere og instruktører er uddannet og ansat, efterhånden som uddannelsetilbuddene er forøget, gennem nedsatte brancheudvalg, og disse brancheudvalg er igen udbygget med konsulenter osv.

Man har nu til en vis grad opbygget en storstilet, landsdækkende uddannelsesinstitution, der kan give tilbud om en praktisk uddannelse på utallige områder. Samtidig er der både lokalt på de enkelte skoler og ikke mindst centralt opbygget et administrationsapparat, som efterhånden har udviklet sig katastrofalt, og som giver anledning til megen betænkelighed. Fremskridtspartiet mener derfor, at det er rart, vi nu får en lejlighed til at vurdere loven på grundlag af det forslag, der er fremsat. Ikke mindst finder vi det nødvendigt på baggrund af de besparelser, som vi alle må lægge ryg til.

Blandt de spørgsmål, der er aktuelle, er for det første, om der er lige stort behov for lovens oprindelige formål: uddannelse af ikke-faglærte. Hermed mener jeg, om behovet er det samme i dag som for 25 år siden. For det andet, om skolernes kapacitet

**[Halvgaard.]**

udnyttes fuldt ud. Jeg tænker specielt på tidsrummet fra marts og hen på efteråret i november måned, hvor jeg ved det er vanskeligt at samle kursusdeltagere, specielt inden for bygge- og anlægsvirksomhed. For det tredje, om ikke erhvervslivet og organisationerne efterhånden mere og mere burde overtage finansieringen af og dermed kontrollen med og ansvaret for uddannelsen. For det fjerde, om man i tilstrækkelig grad har arbejdet med en koordination, f. eks. med folkeskolens overbygning. Jeg tænker netop på folkeskolens 8.-9.-10. klasser, hvor man jo efterlyser at kunne give et tilbud om praktisk undervisning.

Ifølge lovens § 17, stk. 2, skal bestemmelserne i §§ 9, 14, 15 og 16 optages til revision i dette folketingsår. Der fremsættes nu forslag om, at revisionen af de nævnte bestemmelser udskydes til folketingsåret 1976-77. Fremskridtspartiet kan ikke anbefale denne udskydelse ud fra de betragtninger, jeg har fremført, og ønsker loven taget op til revision i sin helhed.

**Brøndsted (V):**

Venstre vil imødekomme ministerens ønske om en velvillig og hurtig behandling, og det vil vi, fordi vi finder det ønskeligt at få en omfattende revision af hele lovgivningsområdet. Vi vil se hen til den lovede overvejelse af udvalgsbetænkningen om støtteordninger, så man kan imødekomme den berettigede kritik, der har været af omskolingsordningerne, og også sikre forbedring og udvikling af omskolingsordningerne. Endelig vil vi se på, om der ikke også her er en sammenhæng mellem den uddannelsesstøtte, der gives inden for disse områder, og så de tanker, der i øvrigt er til debat om ungdoms- og uddannelsesstøtteordninger i det hele taget.

**Elmholt (RV):**

Også det radikale venstre kan tilsige en velvillig behandling af det fremsatte forslag om udskydelse af revision af loven til 1976-77.

De 3 paragraffer, som ifølge loven skulle tages op til revision nu, sigter på lovens områder, som altså er tre. Det første vedrører godkendelsen af den enkeltes kursusdeltagelse.

Her vil man bibeholde den nugældende ordning og anbefale videreført, at godkendelsen ligger hos arbejdsløhedskassen for de forsikredes vedkommende og hos AF-kontorerne for dem, der ikke er forsikret. Det lyder godt, når det i bemærkningerne skrives, at en videreførelse af den nugældende ordning kan ske, uden at det kræver yderligere personale og øgede bevillinger.

Det næste punkt vedrører omskoling. Jeg har kigget lidt på tallene i bemærkningerne. Det er jo ikke det store antal deltagere, der omfattes af loven, og regner man det ud, kommer man til det resultat, at udgiften pr. deltager i 1971-72 har beløbet sig til 6.500 kr., det følgende år til 7.500 kr. og for kalenderåret 1973 til 10.000 kr. Det fremgår ikke af bemærkningerne til lovforslaget, i hvor lang tid deltagerne har været på kursus. Når lovforslaget kommer til behandling i udvalget, vil vi fra det radikale venstres side gerne se, hvilket indhold disse kurser har haft, og hvor lang varighed de har haft. Det skrives jo i bemærkningerne, at ordningen ikke har fået det omfang, som man fra begyndelsen har tilsigtet, og det kunne måske tyde på, at det vil være muligt i endnu højere grad at koordinere det arbejde, som loven tilsigter skal tages op, med den virksomhed, der foregår på specialarbejderskolerne.

Vi kan også konstatere, at man ikke forventer, at lovens virkeområde vil blive forøget, for i de kommende 3 år er der afsat 7 mill. kr. til denne virksomhed, og tager man prisstigningerne i betragtning, vil det vel betyde, at ca. 400 personer — hvis man går ud fra de tal, der findes i bemærkningerne — vil kunne omfattes af lovgivningen.

Vi vil som sagt fra det radikale venstres side være meget opmærksom på, om der yderligere kan ske rationaliseringer på dette område.

Det tredje og sidste punkt gælder den særlige erhvervsforberedende uddannelse for unge på forsøgsbasis. Her er indsat, at denne lovgivning skal omfatte de personer, der ikke på anden måde kan opnå økonomisk støtte. Der er altså spændt et sikkerhedsnet ud, så ingen kan glide helt igennem nettet. Også denne erhvervsforberedelse for unge, der har vanskeligheder af personlig og social art, vil vi gerne være med til at støtte og videreføre fra det radikale venstres side.

[Elmholt.]

Som sagt velvillig støtte til behandlingen i udvalget.

**Simonsen (KF):**

Nu er spørgsmålet om udskydelse af revision jo ikke noget, der normalt giver anledning til hidsige debatter, men forslaget giver måske nok alnedning til at stille det principielle spørgsmål, om det i virkeligheden er den højere visdom, når vi sådan beslutter, at på et eller andet tidspunkt skal vi revidere loven, og når så det tidspunkt oprinder, så siger vi, at nu udskyder vi det i 3 år. Jeg vil gerne tage eksemplet fra omskolingsafsnittet ind i billedet, for her har vi, synes jeg, et praktisk eksempel på, at det måske ikke er så klogt.

Ministeren har fået en betænkning, som regeringen ikke har haft lejlighed til at tage stilling til endnu, og det er da helt naturligt og acceptabelt. Men samtidig skulle folketinget så vedtage, at nu venter vi 3 år med at revidere loven. Hvis nu det er sådan, at man siger: til næste folketingsamling er vi klar til at diskutere det forslag, som er lagt frem omkring omskolingsafsnittet, ja, så bringer det mig til at sige: var det egentlig ikke mere naturligt, om vi sagde: vi tager simpelt hen revisionsbestemmelsen ud, og så gennemfører vi ændringer af denne lov på det tidspunkt, hvor vi mener der er det rigtige materiale til at gennemføre det og noget at træffe beslutning på grundlag af?

Derfor vil jeg gerne over for arbejdsministeren rejse det spørgsmål — det skal ikke opfattes som nogen negativ indstilling over for lovforslaget, for det har vi i og for sig en afslappet holdning til — om det alligevel ikke var værd at overveje, at vi simpelt hen under udvalgsarbejdet nåede frem til at tage revisionsbestemmelsen ud og så sagde, at når tiden er moden og regeringen har klaret sine tanker omkring omskolingen, ja, så får vi et forslag om ændring af loven. Så var vi væsentlig mindre bundet, end vi vil være, hvis vi følger regeringens forslag, som det foreligger.

Kun to bemærkninger om de bestemmelser, som man altså foreslår at udskyde revisionen af. For det første omskolingen. Jeg har nemlig på fornemmelsen — og det er sådan set det, der giver anledning til mit spørgsmål til ministeren — at der er en lang

række bestemmelser, som der er behov for at få revideret, fordi vi arbejder med et stift system. Som ministeren også selv anfører i bemærkningerne, er der megen kritik af omskolingssystemet, og derfor så jeg meget gerne, at vi fik en almindelig drøftelse af det, når regeringen har afklaret sin stilling til næste år.

Min anden bemærkning skal være en kommentar til hr. Søren B. Jørgensens bemærkninger, når han siger, at han kan anbefale, at vi stadig væk skal opretholde sondringen mellem dem, der er organiseret, og dem, der ikke er organiseret, i relation til arbejdsformidlingens godkendelse af erhvervsfaglig uddannelse. Min opfattelse er nu den, at skal arbejdsformidlingen virkelig komme til at fungere efter sin hensigt — det er jo ikke så længe siden, vi havde en diskussion om det i dette folketing — så skal man give den nogle mere logiske beføjelser, f. eks. i dette tilfælde sige: nu vel, de skal selvfølgelig godkende det hele, der er ikke nogle, der specielt skal godkendes andre steder, f. eks. heller ikke dem, der er medlem af en arbejdsløshedskasse. Det er bare et eksempel, jeg nævner i forbindelse med diskussionen om udskydelse af revisionen. Var det ikke mere naturligt, at vi f. eks., når tiden er moden til det, tager en diskussion om dette og så lader være med at skyde det hele 3 år frem i tiden?

**Iverson (CD):**

Jeg synes ikke, at dette under første behandling kan give anledning til nogen voldsom debat, for omskoling og kurser og uddannelse af specialarbejdere osv. er jo sunde og rigtige og nødvendige foranstaltninger. For med de strukturændringer, der sker i erhvervslivet — undertiden lidt voldsomt, kunne man nok synes — er dette jo både nødvendigt og rigtigt. Men når der er så mange økonomiske aspekter, også med positivt fortegn, hvorfor er der så egentlig så mange ting, der bør vente? Var det ikke rimeligt, at man i udvalget tager det op og så til en vurdering og får det frem og får det behandlet, så man får det på bordet og ser, hvad der ligger i det, og hvad der er nødvendigt.

Jeg kan for så vidt tilslutte mig det, hr. Simonsen sagde, at hvorfor skal der være skel ved arbejdsanvisningen med hensyn til anvisning til omskoling og kurser osv., det

[Iversen.]

bør vel tages på tværs, det er jo offentlige anvisningskontorer; det er vel rimeligt, at man anviser de mennesker, der har behov for det.

Men alle disse menneskelige aspekter, som ligger i det, er af stor værdi, og jeg skal derfor på vores vegne anbefale forslaget til en positiv behandling i udvalget.

**Grete Westergaard (SF):**

SF vil gerne være med til, at denne revision, der skulle ske i folketingsåret 1973-74, udskydes. Lad os da ikke lægge mere arbejde over på arbejdsformidlingskontorerne, som vi forhåbentlig engang når frem til at få nedlagt, når dette arbejde oven i købet både gøres gratis af fagforeninger og ifølge arbejdsministerens fremsættelsestale viser sig at fungere tilfredsstillende.

Den kritik, der har været af omskolingsordningen, gjorde, at der blev nedsat et udvalg, der nu har afgivet indstilling til regeringen, som for tiden overvejer. Kan vi her i dag få at vide, hvad overvejelserne går ud på, og hvor lang tid regeringen skal have til sine overvejelser.

**Bracher (KrF):**

Arbejdsministeren ønsker med det foreliggende forslag den ændring i loven, at en revision udsættes fra folketingsåret 1973-74 til folketingsåret 1976-77. I fremsættelsen gives der begrundelse for denne ændring; når det gælder det første afsnit, er det, bortset fra ikke-forsikrede, arbejdsløshedskasserne, der anbefaler og henviser.

Der var ved lovens behandling tanker om, at det skulle være arbejdsformidlingen, der skulle tage sig af dette, og jeg vil også mene, at det sikkert vil være det rigtigste i det lange løb, at der kun er ét sted, man skal henvende sig, hvad enten man er arbejdsløshedsforsikret eller ej. Men spørgsmålet har været drøftet af hovedorganisationerne, og dér er man enig om, at man ikke på nuværende tidspunkt skal foretage en ændring.

Når det gælder den anden del af loven: støtte til omskoling, er begrundelsen for udsættelsen af revisionen den, at et udvalg fra 1971 netop nu har afsluttet sit arbejde, og at regeringen arbejder med resultatet af arbejdet. Bl. a. indgår heri en imødekommelse

af den berettigede kritik, der har været af den hidtidige støtteordning. Det er forståeligt, at regeringen gerne vil have tid til at se nærmere på dette udvalgs forslag.

Den tredje del af loven indbefatter en forsøgsordning, som er i gang, og man vil gerne følge denne lidt nøjere, før man går til en revision af loven.

Vi finder stort set disse begrundelser saglige og antagelige og kan derfor anbefale det foreliggende forslag. Vi vil dog gerne føje til, at vi har ikke noget imod, at man eventuelt overvejer det forslag, hr. Simonsen forelagde, at man måske stryger årstallet og så foretager en ændring, så snart det er muligt.

**Freddy Madsen (DKP):**

Vi kan sådan set støtte det, der her er lagt frem, selv om jeg heller ikke kan forstå, hvorfor det skal være 1975-76, og at man ikke bare kan sige, at man udskyder revisionen til et mere passende tidspunkt.

Jeg skal blot tage en enkelt ting frem: Vi er naturligvis helt enige i, at det er fagforeningerne, der skal anvise, for det er jo helt i overensstemmelse med det forslag, vi i øvrigt har stillet om arbejdsformidlingen.

**Arbejdsministeren (Johan Philipsen):**

Hr. Simonsen spørger, om man ikke kunne tage årstallene helt ud, og det har jeg for så vidt intet at indvende imod. Der er kun én ting, der er væsentlig for mig i denne sag, og det er, at ca. 1. april bliver der omdelt her i folketinget en meget diger udvalgsbetænkning fra det såkaldte Engberg-Petersen udvalg, og det var den, som det var meningen skulle danne baggrund ikke alene for folketingets videre foranstaltninger i denne sag, men først og fremmest for en debat iblandt den lange række af personer, der ud over landet bærer dette meget vigtige arbejde. En ændring af den nuværende lovgivning må efter min mening have til forudsætning, at den lange række af personer ude over landet, der bærer dette arbejde, får lejlighed til at læse betænkningen og får lejlighed til at komme med kommentarer til den.

Hermed sluttede forhandlingen.

*Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.*

**Formanden:**

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

*Første behandling af forslag til lov om ændring af ferieloven. (Arbejdsmarkedets Feriefond m. v.).*

(Lovforslaget (nr. 71) findes i tillæg A. sp. 1149, fremsættelsen i tidenden sp. 1205).

Lovforslaget sættes til forhandling.

**Erling Dinesen (S):**

Da det drejer sig om et lovforslag, som den tidligere regering har forberedt og bebudet fremsat, kan jeg give tilslutning, selv om der er enkeltheder, vi ønsker at drøfte i udvalget. Det drejer sig bl. a. om den lidt pauvre forrentning med 5 pct., post- og telegrafvæsenet yder, som er omtalt i punkt 5 i dette forslag. Men det er ikke noget, jeg ønsker arbejdsministeren skal gå nærmere ind på her i dag, det kan vi drøfte i udvalget.

Vi finder, det er et naturligt ønske fra lønmodtagernes organisationer, at de vil have feriefonden ændret til en selvejende institution, som skal benævnes Arbejdsmarkedets Feriefond. Forholdet er jo det, at det ikke drejer sig om statspenge, men om midler, der stammer fra lønmodtagernes feriegodtgørelse, en feriegodtgørelse, som af en eller anden grund ikke er kommet til udbetaling, og derfor kan det ikke være rimeligt, at disse penge skal være underkastet de begrænsninger, som gælder for statslige bevillinger.

Så er det i øvrigt hensigten, at pengene fortsat skal anvendes til ferieformål for lønmodtagerne; ikke mindst Folke-Ferie har jo udført en strålende indsats på dette område, og der er fortsat behov for en vældig udvikling af feriemulighederne her i landet, hvor disse penge kan komme til at gøre en vældig gavn.

Vi er altså parat til at medvirke til forslagens gennemførelse.

**Ipsen (FP):**

Fremskridtspartiet er positivt indstillet over for lovforslaget, idet vi også er af den formening, at pengene tilhører arbejderne, som ikke har fået disse penge udbetalt.

Der er dog et par enkelte punkter, som vi gerne vil drøfte i udvalget. Vi forstår stadig væk ikke, at arbejdsministeren skal være involveret, idet han skal godkende den form for ydelse af støtte, hvis der røres ved kapitalen. Men der er også en anden ting som vi har bemærket, og det er, at i det budget, der findes i bilag 2, udgør administrationsudgifterne for indtægter på godt 10 mill. kr. 25 pct.; dette mener vi er et meget voldsomt beløb.

Men desuden er vi principielt indstillet på, at hele forholdet vedrørende feriemærkeordningen skal tages op til en fornyet drøftelse.

**Ivar Hansen (V):**

Baggrunden for lovforslaget er et ønske om at få feriefonden flyttet fra arbejdsministeriet og gjort til en selvejende institution.

Vi har bemærket, at feriefondens midler består af penge, som er indtjent af lønmodtagerne, at lovforslaget i øvrigt er blevet til på baggrund af en henvendelse fra de implicerede lønmodtagerorganisationer, og at fondens virke fremtidig skal være den samme i princippet, som der har været tale om hidtil.

Jeg kan derfor kort sige, at vi fra venstres side kan tilslutte os lovforslaget, som det foreligger, og har derfor ingen grund til at knytte nærmere bemærkninger hertil.

Jeg vil dog godt gøre en bemærkning, som måske kun har indirekte tilknytning til lovforslaget. Der blev for nogle år siden nedsat et udvalg under arbejdsministeriet med den opgave at nå frem til forslag til afløsning af det hidtil anvendte feriemærkesystem for de lønmodtagergrupper, der er omfattet af dette. Jeg vil gerne udtrykke det håb, at vi snarest kan få en indstilling fra dette udvalg, idet vi har en fornemmelse af, at den nugældende feriemærkeordning både er utidssvarende og måske også for omstændelig og dyr. Derfor håber jeg, at vi i udvalget også får mulighed for at foretage en drøftelse af feriemærkesystemet.

Vi kan fra venstres side tilslutte os lovforslaget i dets foreliggende form.